

вать работѣ-тѣ на Желя и Никола, — съ тѣхъ и безъ тѣхъ тѣ сѣ отивать, амѣ не оставать тука.

— Не дай Боже, каза най-старый, като въздѣхнѣ.

— Бѣдни Българи! повтори другой.

— Страдаѣтъ сыромасы-тѣ, потвърди третій и, единъ по единъ, си отидохъ всякой у дома.

XI.

ПРИГОТОВЛЕНІЕ.

— Е! побратиме Никола, ные вече зехме върху си единъ, кажи го тежъкъ или не тежъкъ — за менъ сѣ едно — тваръ; по нынѣ какъвъ-то ще да е, ные трѣба да мыслимъ каква ще ѣхъ въртимъ и какъ ще ѣхъ свършимъ.

— Брате Желе! да е въ друго время, азъ хичъ не быхъ мыслилъ, защо-то ные ще ся мѣчимъ, ако можемъ добръ, ако ли пакъ не сполучимъ то... нѣ туй то, че ные додѣ-то стигнемъ до тѣхъ за свобода, страхъ ма е по прѣди насъ да не освободять отъ тосъ свѣтъ.

— Да ти кажѣ ли пакъ: ако ны освободять отъ тосъ свѣтъ, ные ще сполучимъ да станемъ